

Påskedagen -2019 – Lars Borgström (LFS)

Texter: Salme 118: 15-29; Hos 6:1-3; 1. Kor 5:7-8; Mark 16:1-8; II Joh 20:1-10

Jesu uppståndelse från de döda är påskens stora budskap. Denna avgörande händelse är själva centrum i kyrkans tro. De människor som tror på påskens budskap har övergått från död till liv och själva blivit delaktiga av uppståndelsens kraft (Ef. 1:19–20).

”...han såg och trodde” (v 8). Så står det om Johannes, då han gått in i graven, där Jesus hade legat. Men han hade ju inte sett Jesus själv – ännu. Ändå trodde han! Hur kan det komma sig? Fanns det inga andra förklaringsmöjligheter till att graven var tom, att Jesu kropp var borta, än att Han uppstått? Maria Magdalena, som först kommit till graven, trodde ju att andra varit där och tagit bort kroppen (v 2). När hon sedan träffade den Uppståndne trodde hon att det var trädgårdsmästaren, och att det var han som fört bort Jesu kropp (Joh. 20:15). Att någon flyttat kroppen är väl den närmast liggande förklaringen om man kommer till en grav, där några dagar tidigare en död människa lagts. Det hör nämligen inte till vanlig mänsklig erfarenhet att döda uppstår. Enligt Matteusevangeliet spred sedan också Jesu fiender, överstepräster, ut ett falskt rykte, att det var lärjungarna som rövat bort kroppen (Matt. 28:12–15).

Johannes såg och trodde

Johannes hade dock sett mer än en tom grav. Linnebindlarna och duken som täckt Jesu ansikte låg kvar (v 6–7). Är det dessutom såsom vissa forskare hävdar, att de hundra skålpund myrra och aloe som Nikodemus tagit med till smörjningen av Jesu kropp (Joh. 19:39–40) var som en olja som liksom dränktes in i linnebindlarna och efterhand fick dem att stelna – ja i så fall var svepningen som Johannes och även Petrus såg som ett kroppsformat fodral. Vid åsynen av ett sådant tomt hölje låg förstas tanken ännu närmare, att Jesus verkligen uppstått.

Hur det än var med själva formen på svepduken och linnebindlarna, drog Johannes den slutsatsen av vad han såg, att Jesus hade uppstått. Han såg och trodde, att Jesus *verkligt*, såsom ett historiskt faktum, hade uppstått från de döda.

Det är viktigt att vi har detta klart för oss: Kristendomen är inte någon mysteriereligion eller uppsättning berättelser med andligt innehåll, såsom t.ex. hinduismen. I de hinduiska myterna kan man t.ex. höra berättas om guden Krisna, hur han är med om olika händelser och undervisar bland människorna. Men om någon skulle fråga när, i vilket århundrade, Krisna inkarnerades till vår värld och var, i vilket rike och vilken stad, Krisna levde och verkade skulle ingen indier ens förstå frågan. Den hinduiska religionen handlar om en annan värld, en ”religiös” verklighet utan förankring med vår fysiska värld med dess konkreta historia. Med kristendomen är det helt annorlunda. Jesus föddes då kejsar Augustus regerade i Rom (Luk. 2:1) och Han ”pinades under Pontius Pilatus” (*Apostoliska trosbekännelsen*) o.s.v.

Johannes såg alltså och trodde. Senare fick han ju också möta den Uppståndne, se Honom med egna ögon (Joh. 20:19, 26, 21:7, Upp. 1:12–15). Johannes och de andra lärjungarnas ögonvittnesskildringar är bevis på uppståndelsens faktum för oss. Det är omöjligt att tänka sig att de allesammans frivilligt skulle utsätta sig för förföljelse och martyrdöd (alla utom Johannes fick besegla sitt budskap och sin tro med sitt liv) för någonting de alla i själva verket visste var en lögn – en lögn som inte skänkte dem några jordiska fördelar.

Paulus, som också fick möta den Uppståndne när han var på väg till Damaskus (Apg. 9:1–5), berättar i 1 Korintierbrevet att Jesus vid ett tillfälle visat sig för femhundra bröder på en och samma gång, och att de flesta av dem ännu var vid liv vid brevets nedtecknande (1 Kor. 15:6). Det går inte att behålla en sammansvärjelse intakt när det är flera hundra personer inblandade. Någon kommer förr eller senare – i detta fall förr eftersom det var så många och saken så kostsam att försvara – att avslöja konspirationen.

Dessutom var graven tom. Jesu motståndare var mycket måna om att ingenting skulle ske med Jesu kropp efter avrättningen. De förseglade ingången till graven och till och med satte ut vaktsoldater (Matt. 27:64–65). Trots alla försiktighetsåtgärder som vidtogs från Jesu motståndares sida, kunde de inte hålla kvar Hans kropp i graven och på det sättet effektivt och

enkelt motbevisa det kristna påskbudskapet, att vår Herre och Frälsare är uppstånden och levande.

Motståndarna såg, men trodde inte

Det var inte bara apostlarna som såg den tomma graven och den kvarlämnade svepningen. Även Jesu fiender såg alltsammans. Säkert gick överstepräster till graven för att se efter själva då de nåddes av vaktstyrkans rapport om den tomma graven. Men istället för att tro sammangaddade de sig ännu en gång för att bekämpa Guds verk. Matteus berättar:

”Dessa samlades med de äldste och beslöt att ge soldaterna en stor summa pengar och sade: ´Säg så här: Hans lärjungar kom på natten och rövade bort honom medan vi sov. Och om ståthållaren får höra det, så ska vi tala med honom och se till att ni inte behöver oroas.´ De tog emot pengarna och gjorde som de blivit tillsagda, och detta rykte är spritt bland judarna än i dag” (Matt. 28:12–15).

De flesta människor trodde på denna falska förklaring till den tomma graven: Inget underverk utan stöld.

Samma otro och fiendskap mötte Jesus också under sin verksamhet före uppståndelsen. Trots Hans undervisning med auktoritet (Matt. 7:29), trots att Han utförde underverk med makt och myndighet (Luk. 4:36), så ville de inte tro. De nöjde sig inte med de underverk Jesus gjorde utan krävde annorlunda kraftgärningar, de begärde att Jesus skulle göra de mirakler som de själva ställde upp. Men Jesus gick inte med på sådant. Han sade: ”Ett ont och trolöst släkte söker ett tecken, men det ska inte få något annat tecken än profeten Jonas tecken” (Matt. 12:39, 16:4). Jonas tecken är uppståndelsens tecken. Intill tidens slut kommer människor att antingen förneka eller bekänna den Uppståndne Herren, sig själva till dom eller frälsning. Men när Jesus gjorde så tydliga tecken att de närvarande fariseerna inte kunde förneka det, påstod de att det inte var med Guds kraft Jesus utförde demonutdrivningarna, utan med Beelsebuls (Matt. 12:24).

Idag påstår otrons människor ofta att vetenskapen bevisat att kristendomen inte är sann. De resonerar rationalistiskt och säger att inga underverk kan bevisas och därför inte heller finnas. Men om Gud finns, och om Han dessutom är den allsmäktige Skaparen av himmel och jord (1 Mos. 1:1), så är det självklart så att Han kunde uppväcka sin Son från de döda! Det är det förnuftiga att tänka, inte minst med tanke på alla ögonvittnen och bevis på att graven var tom och att Jesus visat sig som uppstånden för sina lärjungar.

Jesu uppståndelse för mig

Vi har nu talat om Jesu uppståndelse som ett historiskt faktum, och om hur troende människor håller denna för sann. Men det gör även de onda andarna. Även de vet att Jesus lever och att Han är Guds Helige (jfr Mark. 1:24 och Luk. 4:34). Men denna kunskap är inte frälsande för dem, utan får dem endast att bäva (jfr Jak. 2:19). Av detta förstår vi att den *försanthållande* tron inte är tillräcklig för frälsningen. Ytterligare en komponent måste vara förhanden för att tron ska vara frälsande. Tron måste också innehålla *förtröstan*, att den troende håller Jesu död och uppståndelse som händelser av avgörande betydelse *för mig*, att allt detta som utspelade sig i Jerusalem för snart två tusen år sedan skedde *för mig*. Det är på de personliga pronomina det kommer an, menar Luther. Kristus måste bli Kristus för *dig* och *mig*. Han är inte bara hela världens Frälsare utan *min* Frälsare, Han har inte bara dött för alla människors synder utan för *mina* synder o.s.v.

Detta är den Heliges Andes verk, att vi inte bara förstår att uppståndelsen är ett historiskt faktum, utan att vi också förstår dess innebörd: Att Kristi försoningsverk på korset är antaget i himlen, att världen, att du och jag, och *du* och *du* och *du* och *du*, är rättfärdiggjord, försonad med Gud och att döden är övervunnen. Kristus utlämnades nämligen ”för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull” (Rom. 4:25). Detta kan ingen tro av sig själv, utan den Heliges Andes hjälp, men det är just detta faktum, denna sanning, dessa ord Han talar till oss just nu, till var och en av oss: Du är återlöst, det ska du veta! (jfr 1 Petr. 1:18–19).

Amen.